

— „Не бойте се — ето, благовестя ви голѣма радость, която ще бжде за всички човѣци; защото днесъ ви се роди въ града Давидовъ Спасителъ, Който е Христосъ Господъ; и ето ви белегъ: ще намѣрите Младенеца повитъ, да лежи въ ясли“.

Внезапно следъ туй се явило многобройно ангелско воинство. И тихитѣ презъ тая нощъ витлеемски гори и полета, кждето нѣкога малкиятъ Давидъ пасѣлъ бащиното си стадо и на сладкозвучна арфа славѣлъ Божието величие и премждрость, били огласени отъ дивна ангелска пѣсень, нечувана до тогава отъ никого. Небеснитѣ ангели хвалѣли Бога и казвали: „слава въ висинитѣ Богу, и на земята миръ, между човѣцитѣ благоволение“.

Следъ като ангелитѣ си отишли на небето, пастиритѣ, силно развълнувани, бързишкомъ се затекли до пещерата, и въ нея намѣрили св. Дева Мария, Иосифа и Младенеца да лежи въ ясли. Съ неизказано умиление тѣ се поклонили на Божествения Младенецъ и, славейки Бога, дето ги удостоилъ да чуятъ сладкото ангелско пѣние и съ очитѣ си да видятъ слѣзналия на земята Синъ Божий, израдвани се върнали при стапото си.

Великъ и скжпъ гостенинъ дошълъ въ Давидовия градъ — Синъ Божий билъ слѣзналъ тамъ отъ небето, а Витлеемъ, нищо не подозирайки, спѣлъ дълбокъ сънь. Неговитѣ богати и просвѣтени граждани като че ли не били приготвени да посрѣщнатъ Спасителя, не очаквали Неговото дожаждане. Тѣ отказали всѣкакво гостоприемство на светото семейство. На Сина Божий, вмѣсто топлъ дворецъ и удобна люлка, предоставили само студена пещера и корави животински ясли.

А беднитѣ и неукы витлеемски пастири, съ своята доброта и чистосърдечие, съ голѣмото си смирение и дълбока вѣра въ Божиитѣ обещания, били честити да чуятъ боголепното ангелско славословие и първи се удостоили да видятъ и да се поклонятъ на слѣзлия на земята Синъ Божий.

И тогава, и сега, и винаги — чиститѣ по сърдце се удостояватъ да видятъ Бога.

Хр. Поповъ.

